

Габриела Цанева

БУРЯТА СПЛИТА РЪЦЕ

© Габриела Цанева, *автор*, 2016
© Габриела Цанева, *художник*, 2016
© Габриела Цанева, *корица*, 2016
© Издателство „Захарий Стоянов“, 2016
ISBN 978-954-09-1069-7

ГАБРИЕЛА ЦАНЕВА

БУРЯТА СПЛИТА РЪЦЕ

СТИХОВЕ

Издателство
“ЗАХАРИЙ СТОЯНОВ”

София, 2016

ПЪРВА ЧАСТ

*Вали. Тихо и
есенно. Студено и
пусто. Юлски ден.*

ПРЕДИСЛОВИЕ

*Вали. Тихо и
есенно. Студено и
пусто. Юлски ден.*

*Мозъкът ври - не
от мислене -
от блъскане
в стени.*

Сблъсъкът вибрира във всичките ми клетки.
Взривява ме, разкъсва ме. Уморих се от битки, от
безпътие, от мълчание.

И от викове, зад които крещи тишина.

Вали. Думите падат - премерени.

Днес - не мога да протестирам.

Днес само отивам -
все по-навътре в себе си.

17.07.2013

*Вървях през града
хладноесенен...
Слънцето, прозрачно,
се взира през бледите облаци
и пада в краката ми,
продрано от мъртви листа.
Дърветата с ноктести
клони клонират лицето ми...
кискат се, плезят се...*

Не, това беше после...
Вървях през града...
Хладен, вятърът гали -
като ръка, която бърше потта
от челото на трескав...
Вървя през града,
краката ми тъпчат разбитите тротоари.
Почти се спънах в шпалир от триножници и жици
пред входа на Университета.
В монотонния шум на деня задумкаха барабани. Не,
тропаха крака.
Студентите, с лъскави лица, вървяха под знамена с
нарисувани юмруци.
Безгрижно маршируваха под тях, заруменели под
едноокия поглед на камерите... под многоокия поглед
на всички нас.
Вървя сред студентите, с чанта на гръб, лаптопът
тежи като броня, време, бомба...
Вятърът леко подухва и леко стъпвам, разрошена.
Усещах усмивки край себе си - още миг - ще се слея...
Туптят клетките ми, разпукват се, цъфват - още пазят
усещането за свобода, жаждата - за ново...
Вятърът хвърля коси над очите ми - с длан ги
отместих нагоре.
Юмрук се стовари в лицето ми, оня, от студентското
знаме.
Забързах, затичах се - по-далеч от юмручното знаме.
Почти се блъснах в плаката върху оградата на НХА -
„Сънят на разума ражда чудовища” ...
Спи разумът.
Хората бързат край мен - хладноесенни, с посивели
дъждовни лица. Не се вирам в очите им - слепи сме.

Вървя до кордон от полицаи, през рехавите сини гърбове виждам - пуст е площадът пред Храма. Вчера 20 момчета вееха под куполите му знамената с юмруци - мислех, че са от някоя нова „Атака“.

Вървя край кордона и гледам - юмручни стъпки под краката ми, по асфалта, по сградите.

Спъвам се. Студентите са някъде зад мен и вят знамената си, юмручните...

Усещам схващане в корема. Като при удар с юмрук.

Без въздух съм и мускулите стават броня. Тежат.

Думкат барабаните, пищялки вият на умряло.

Свърши лятото. Свършва карнавала.

Дърветата с ноктести

клони клонират лицето ми...

кискат се, зъбят се...

Лицата ми вървят под знамената. Маршируват.

Какъв е вуксът на свободата, мечтана под знамената с юмруци?

13.11.2013

*Вали - тихо и
есенно, студено е,
снежно е. Зима.*

С барабанен ритъм клетките ми пулсират.

Тихо - снегът се топи.

Улиците ни гледат с измити стени.

Съпявам по лицата на тротоарните плочки -

гледат ме с очи -

всяко паве,

всяко листо,

отнесено от дървото си,
всеки стрък трева...
Топи се снегът. Залива ни...
Отвсякъде ни залива - протестът.
Стича се от олуците,
от мониторите,
от телевизорите.

Дебне ни във фейсбук, наднича от електронната
поща, от всеки сайт, от всяко око.

Думкат тъпани, свирки пищят, снимат камери,
журналисти дрънкат от сутрин до вечер новини за
протестите и протестърите.

Половин година - тишина. Умните, образованите,
креативните, цветът на нацията, на гражданското
общество - половин година не казаха дума за „после“,
не влязоха в диалог - нито с властта, нито с обществото...
не изнесоха и монолог...

Зад всички тъпани и кръсъци, зад всички свирки и
освиркване, зад всички медийни блясъци, аз чувам
само мълчанието на едно поколение, което няма идея
за утре, няма усещане за днес.

Днес - тресавище от неясни внушения и послания,
от плакати и лозунги с привкус от онова време, преди.

Не времето, когато ние викахме „оставка“, а още по-
преди... Когато ние викахме „оставка“, искахме - не да
не бъде това, което е днес, а да бъде - демокрация, Съвет
на Европа, Европейски съюз, НАТО... Ние, които
трябва да понесем „позора“ за „неуспешния преход“, за
посттоталитарната агония, за Днес...

Не се чувствам опозорена... Само - омерзена...

От късата памет?

От безпаметността на обществото?

От подмяната на ценности?
От това, че останахме без ценности?
Не защото сме ги изгубили, а защото ги изхвърлят...
Днес...
Искат - „смяна на системата“ ...
На демокрацията?!
Девалвация на демокрацията.
Девалвация на самите нас -
на това, което сме;
на това - което
искахме да бъдем...
Да не бъдем -
това искаме днес.

Защото бурята сплете ръце...

16.01.2014

БУРЯТА СПЛИТА РЪЦЕ

Бурята сплита ръце -
целува луната.
Тежи тишината -
животът тече.

*Мокри нокти по
стъклото - стърже дъждът,
реже мозъка.*

*Капките ближат
прозореца, скърцат. Не,
впити зъби са.*

Бодат дните.
Нощите стават убежища.
Нещо търсим в съня...
След лятното опиянение - безвремие.
Събуждане със главоболие,
с копнеж по нещото,
отминало с нощта.
Събуждане след кома?
Още е далеч.
Днес болестта върлува в нас -
оставя ни безпаметни,
безволеви и
безпосочни.
Насочвани...
Подхвърляни,

бездейни и
бълнуващи
за още -
кипеж,
брътвеж...
Потъване в тресавище -
до днес.
А утре?
Утре е далеч.

Изгубих конкретността,
яснотата на изказа.
Загубих смелостта -
да застана на светло,
да пиша,
да мисля,
да викам...
Днес...
Как искам
да изцедя онова,
което ме души,
мори,
обезличава.
Как искам -
да го извадя,
да го извая.
Искам -
пак,
както някога -
да рисувам с думи гнева,
мечтите,

полета към „още“;
да изваждам от душата и ума
представата за „после“ ...
Да рискувам,
да зъзна - по площади и барикади,
да сея знамена,
да вея словото -
във вестници и тихи зали,
да вия -
срещу мълчанието...
Да пия светлината -
на бъдното...

Мълча.

Защото бъдното го няма.

Дрънчи главата,

мозъкът се спотайва -

измит,

изтрит,

някъде-никъде, враснал в черепа...

Днес...

Ти си само уши и хълцаш от умиление и
възторг:

пред креативността -

да се лежи по асфалта във формата на думата
„оставка“;

пред смелостта -

облечен с картонена броня и с картонена каска
да кряскаш „оставка“;

пред стремежа към свобода -

да маршируваш и под строй да искаш
„оставка“ -

в името на прозрачността и чистотата...

Докъде стигнахме...
Не просто размахваме юмруци -
превърнахме юмрука в символ на
демокрацията,
в знаме на морала и достойнството...
Не съм креативна,
не съм артистична.
И мисля,
че юмрукът може да бъде само
символ на власт и терор,
знаме на диктатура...

И пак мълча.
Докъде стигнахме...
Не просто
избираме
измежду две злини по-малката,
а маскираме
злото като добро...
За да можем по-лесно
да го преглътнем ли?
Или -
за да може по-лесно
да бъде пробутано в гърлата на онези,
които бляят от възторг по всичко,
което е направено да изглежда
демократично,
патетично,
комично...

13.12.2013

ТИШИНАТА ПОПИВА В ПЛЪТТА

Тишината попива в плътта -
като дъжд в захвърлена дреха
и забрава размива калта.
Звън вали, разплисква утеха...

Тишината затваря вратата
към спомени и въпроси.
Днес не споря,
днес не прося.
Днес не моля
обещания за после.
Днес не искам прошка,
не искам посока...
Само звук -
като знак,
че магията пада,
че сънят бяга,
разпада се,
разтапя се
и като локва попива
върху захвърлена дреха
в снега...

Тишината е мека.
Завива ни - тъмно и топло е.
Заспиваме -
като семе.
И чакаме
дъжда -
да поникнем,
да изкласим,
да нахраним,
да посеем...
есен.

Безвремие,
безделие,
безмислие,
безсмислие.
Тишина.
Не,
глуха съм.
Глухо,
някъде в мен,
думка сърцето.
В гърдите
въздухът свири.
Клетките ми дрънчат - от свобода.
Ще се освободим ли от себе си?
Ще захвърлим ли старите кожи?
Парят ръцете ми,
изгарят в пустото,
в пустошта,
в пустинята...
Сърбят ме -
искат да светят в тъмното.

ПУСТИНЯ

Пустиня съм,
нищо няма в мен -
нито влага, нито песен,
нито стрък трева,
синева,
няма огън, няма пепел.
Пустиня съм -
мираж,
страж
на тишината.

I
Нямам глава -
само очи -
като факли, като главни...
Светят в тъмното.
Палят пожари,
нищо не жалят.
Тичам по плажа с боси крака...
Тичам по пясък...
Или газя в снега?
Горят ходилата...
Тихо е.
Няма въпроси -
нито „накъде”,
нито „а после”.
Боси сме.
Носим се някъде без посока.
Зеят пробойни - като пропасти
в опропастените ни представи
за щастие,
за бъдеще,
за още...

Потъваме дълбоко в делника,
потъваме дълбоко в хляба.
Тестото им е лепкаво и меко,
завиваме се, топло ни е
и тишина поглъща „трябва”.
Загърбваме това, което имаме -
което искахме,
бленувахме,
сънувахме.
И само трънища остават в дните ни,
а нощите са душни,
сити сме.

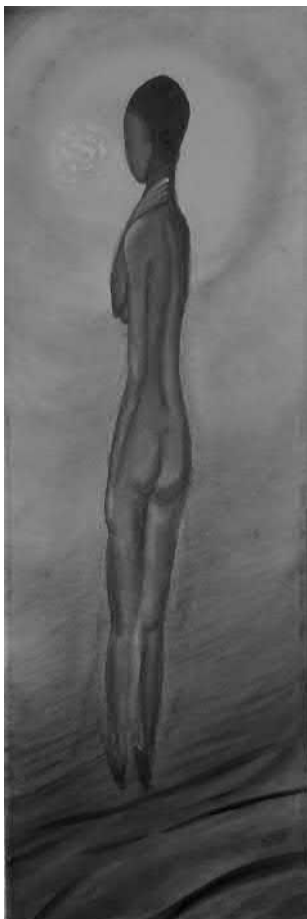
II
Все по-дълбоко потъваме
в утробата на дните,
все по-навътре...
Попивам
тъмнина и дишам
черно
огорчение...
Горчи...
Изгоря гърлото ми,
пресъхнало от дългото
мълчание...
Стих?
Стон...
Едничък звук,
във който да се вкопча.
Часовникът проблесна и изплю
късче от бягащата вечност.
Дисплеят му се плези във нощта
нечут.
Капчукът ближе
замръзналата стряха
и думите хвърчат...

Избягали
асоциации - корпорации,
олигарси, монарси,
народни герои на бял кон,
любимци, вождове, диктатори...
диктовки -
промиване на мозъци,
без мозъци...
думи, които се блъскат в стени,
глухи уши,
писано слово, без слово, без очи,
безсловесност, безчовечност...
тълпи...
Пустинята настъпва с бързи стъпки.
Бяло.
Замръзване,
връзване...
одеяло, одежда,
надежда...
Спри!
Не се оглеждай,
продължи...
Живо, жило,
живот, ужилване,
пчели, плача, печал, печат,
тайна...
Тайфун, фуния,
водовъртеж, брътвеж,
потъване, умиране,
рана, рамене, топлина...
Слънце,
простирам ръце...
Протестирам.
Отчаяние, бдениe...
Одобрение?

Отново...
Новост,
новина,
вина, опиянение,
вино (с мезета),
омерзение...
Пустинята настъпва с бързи стъпки.
Засипва ни,
под пясъците спим,
а някъде далече
тътне
сблъсъкът на олигархични структури,
сблъсъкът на капитали, сраснали с черни
пазари...
Сблъсък на интереси, на пари.
Няма идеали, няма мечти.
Нищо не е чисто, нищо, че блести.

ДНИ БЕЗ НАДЕЖДА

*Изгревът пада
в краката ми. Тлеещи
дни. Без надежда.*

МЪГЛА ЗАД ПОТНИТЕ СЪКЛА

Някъде много далеч
стъклата на прозорците се изпотяват -
бликнали ручейчета върху челата им,
а дърветата - други Вселени,
са облекли мокри премени,
прилепнали по телата им -
лъщят празнично, искрят...
Отронени капки искреност
попиват в мътното.
Нечии стъпки отекват
в тъмното.
Ехото
глъхне в пустата улица,
попива в сивата плът
на асфалта -
като парче истина...
Празникът вехне.
Някъде много далеч
слънцето грее,
пламтят клепачите му -
палачи на мъглата.
Пламтят капки върху клоните,
празнично -
като пайети на карнавал...

Чувствам се клонинг на себе си.
Мъгла плисна от прозореца,
излива се в стаята,
влива се в мен.
После си отива -
като прилив,
отмива ме,

оставя ме -
оглозган бряг.
Бягам -
все по-навътре,
все по-далеч...
Търся даровете на прилива...

Годината се отрони -
като ден.
Ранени
оставаме
да чакаме -
нов залп
от закъснели
фойерверки?
Ново бъдеще?
Изваби се бъдещето.
И фойерверките се извабиха -
биха,
убиха
бъдещето.
Фойерверки - думи,
фойерверки - обещания;
фойерверки с царски,
с генералски
блясък.
Плясък,
плясък...
Бледни,
уморени,
бедни,
безнадеждни -
ракети и светлини
мигат в нощта...

Вървим през мъглата
унили,
увили
тела и глави
в дрипи от мечти...
Само дърветата
са облечени
празнично -
като фарове светят -
мокри.

*В мъгла намирам
Думи-скелети. Плътта
къде остана???*

ЗАДАВИХ СЕ

Задавих се
с трохите, изпаднали
от торбата на душата ми.

Остана ли нещо,
за което да живеем,
да се борим,
да градим?
Градини
и огради,
разграбени.

Вече не питам, за да получа отговор -
само искам да задам въпрос,
като доказателство за съществуване -
на мисъл,
на смисъл...
На бъдеще?
Вече не търся отговори -
не са нужни отговори,
когато никой не пита...
И остават
разхвърляните-
нахвърляни
мисли-
безсмислици,
асоциации-
пръснати птици...
Цели,
предели,
къде ли?
Къдели...
Топли дрехи,

вълна,
овце...
Тълпа,
тъпа,
без душа...
Удушавам...
Душ,
канал,
отпадък,
упадък
дъно.

Пак стигнахме дъното.
Вече няма „дано”,
няма надежда -
за друго.
Вече няма кой - да
търси път нагоре.

Задавих се
с трохите, изпаднали
от торбата на ребрата ми.

СЛЪНЦА ПОД КЛЕПАЧИТЕ

*И виждам цветни
слънца, прожектирани
върху клепачите си.*

*Думите стържат -
изтриват измелите
мигове - капки роса.*

ИРИСИТЕ ТИ

*Ирисите ти
светят - син простор над мен.
Въгленчета в пепелта.*

*Докосват ме и
галят като дъжд, като
мъгла. Тишина, тежка.*

Изпостаяло време -
безцветно,
беззаветно.
Безвкусно -
сух залък в гърлото,
преглъщам
беззвучно.

МИСЛИТЕ УМИРАТ, ПРЕДИ ДА СЕ РОДЯТ

Мислите умират, преди да се родят.
Изгубихме необходимостта
да искаме,
да говорим,
да врим -
като гейзер,
като вулкан,
като сътворение.
Сив клей е мозъкът -
свърталище на сенки
и безпътие;
без пътеки,
по които да вървим.
Просто -
мрежа, в която да се уловим...
Като предпазна мярка срещу падане?
Срещу падение?
Или като средство за хващане
на собствената душа...
Средство за самоудушаване,
за автоцензура,
за автосмърт.

Вървя с подгънати колена -
омекнала
кал
съм -
от недовършено творение.
Пиша с меки пръсти
импресии,
влача мислите си,
вместо да ги вея...
И ги убивам, преди да се родят.

Невроните светят -
ламپички върху елха.
Мислите пулсират -
като намигване в мрака,
или като Нова звезда.

Тишина,
насечена
от часовник.

Тишина -
скривалище на
скритите ни
същности.

Стрито време.

*Удуши ни миг,
разсечен от часовник.
Камък в гърлото.*

Нещо се случва с главата ми,
когато мисля за Днес.
Логиката се разпада.
Причината и следствието,
създението,
което ги свързва -
превърщат се в ритъм и образи,
обличат се в рими,
оцветени с
картини...
И
това,
което искам да кажа,
умира
върху
монитора...
Оставам
няма
и гола -
като зимно дърво.
Дори вятър
няма -
да свисти в клоните ми.

ВЗРИВЯВА МЕ КОНФЛИКТЪТ НА ДЕНЯ

Взривява ме конфликтът на деня
и носи моите парчета
отчаяние
далече.
Там дреме ужасът -
да бъдеш друг..
Там трябва да избираш -
да си цял,
или
да пуснеш парчетата
от личността
си
в калния поток на дирижираната истина,
да тичаш
по магистралата на хоровото ръкопляскане,
да бъдеш
съчка
в пожара
на чуждата себичност...

Оставам цяла -
вклинена,
не „там”, а „тук”,
в конфликта на деня.

ПЪРВОМАРТЕНСКО

Мъгла, мартеници,
парче от небе,
сива пръст,
сред зелена трева
и артритните пръсти
на дърветата.
Речи, цветя, стихотворения,
изрецитирани от стари земеделци.
Държа в ръце
бяла хризантема с оранжева панделка
под паметника на Стамболийски,
дръжката ѝ ме боде,
пари кожата, отъняла от студа.
Ръкостискания, речи, цветя и венци,
оранжеви панделки, портрети...
Земеделци, писатели-земеделци,
демократи, социалдемократи,
разни други демократи, лъжедемократи...
Боли - от речи и думи,
от бездумие и бездушие...
Кръвта шуми в дясното ми слепоочие -
като чук, като капчук,
като порой, като прибор...
И зад барикадата на този звук
писъкът на света
остава нечут.
Лявото ми слепоочие мълчи...
Оставам закована
в моя пристан.
Световната история се
претъркули като пумпал,
люлян от гравитацията
на някое друго светило.

Зад барикадите на майдана
се ражда свободата (окъпана
в кръв, като при всяко раждане).
И преди да направи първата
крачка се изражда -
водачите седат
в министерските кресла;
водачите крещят
за разплата,
за чиста нация,
за здрава ръка...
Старият диктатор се измъкна -
пали пожари
на излизане от властта...
Нови диктатори някъде
потриват ръце, стягат
старите пушки,
слагат ги в нови ръце...
Кървава топка - Украйна.
Единият от световните
водачи
вече
я ритна -
ритниците късат плътта й...
А другите играчи
гледат отстрани
как майките в
Украйна плачат...
Очите на
момичето
от майдана
стават все по-сини -
като късове разкъсано небе,
като късове море,

с което някой ще обядва.
Момичето иска свобода,
не иска обяд...
И няма да получи нищо,
освен онова,
без което
не може -
усещането, че си
направил избора,
направил си
крачката,
бил си:
бит,
пребит,
убит;
стискал си
зъби,
крещял си,
мръзнал си
на снега,
палил си
огньовете върху леда,
горял си;
горил си -
мостовете към стария живот,
към себе си - какъвто не се искаш;
оставил си пепел,
която вятърът ще отвее...
И след 25 години
ще казват,
че нищо не си сторил,
че си оставил
мръсниците да изпълзят
по раменете ти,
че си направил с тялото си мост,

по който да стигнат до властта...
Ще казват
след 25 години,
че нищичко не се е случило,
че 25 години са отишли на боклука,
защото няма за всички сполука...
Ще казват,
че си боклук...
Пада сняг, като памук...
Главата глъхне, тихо е...
Не искаш да заглъхне животът ти,
не искаш да издъхне денят...

След 25 години...
Дали помниш какво е било?
Дали ще знаеш,
че не е - както казват?
Защото за 25 години
нищо друго няма да се е случило.
Ще знаеш ли,
че хората с железни юмруци
са изяли твоята свобода...
След 25 години
очите ти ще бъдат сини
късове небе,
морето няма да го има.
А свободата?
Свободата вече ще се яде.
Но ти пак няма да я искаш -
за ядене...
И пак - ще
я мечтаеш.

01.03.2014

ЕЛА!

Дните падат като есенни листа.
А е пролет, пролет, пролет.
Вятърът разнася аромата на трева
и дъждът блести - като напъпил ствол е.

Днес вали, вали, вали.
Цъфти плътта на голите дървета.
Няма слънце и звезди.
Днес Луната пак не свети.

Капките падат като зелени стрели,
лятна буря наднича отвън, а е пролет.

Ела, изведи ме в дъжда!
Ако съм с теб - ще газим във водата.
Олуците ще бъдат водопади,
вадите край тротоарите - реки,
а локвите ще бъдат океани.
Ела, изведи ме навън!
Ако съм с теб - дъждът няма да е сив
и небето няма да ми трябва...

Очите ти ще бъдат моето небе.

Капките падат, като изживени дни.
Ела, изведи ме далеч!
Ако съм с теб - дните няма да бъдат равни,
животът ще е пролетен и есенен и летен...
стаята няма да бъде път
и зимата ще бъде цветна.
Ела, изведи ме, насън...
Ще гледам капките с отблясъци от синьо...
Тогаваше ще изхлузиш от мен онова,

което удуши момичето,
плуващо в облаци,
когато облаци целуваха морето.
Ела, върни ми дъжда...
Върни ми мъглата,
върни ми солта...
Остави дланта си върху
главата ми...
Дланта, с която ме пазиш
от експлозията на мислите.
Ела, ще тичаме в дъжда...
Сама не мога да изляза -
навън вали и локвите залепват -
пръстта наоколо е твърде много.
Ела, ще тичаме в мъглата,
под слънцето на дланите ти,
които ще впият вените си в мен
и нежно ще ме давят...

Дъжд вали, вали, вали...
И се давя -
в кално и в копнежи...

ЩЕ ЗАХВЪРЛИМ ЛИ СТАРИТЕ КОЖИ...

Парят ръцете ми, изгарят в пустото,
в пустошта, в пустинята...
Сърбят ме, искат да станат криле.

Животът бързо губи смисъл.
Лошото е, че не можем да намерим нов,
друг смисъл -
като друг живот.
Лошото е, че не можем да започнем пак.
Друг живот,
с нов смисъл.

Някога си казвахме, че ще можем да летим -
колкото и примки да стягат гърлата ни;
някога си казвахме - силни са крилата ми -
колкото и камъни да висят от краката ми.

Гледах
синевата -
бях
облак
и вятър,
дъжд,
скреж,
копнеж.
И забравих
гравитацията,
забравих
падането
към калта на живота
и създанието.
Полет към бездната.
Дъното -
само скали.

Счупих ги.
Счупено чучело -
започнах
пак
да вървя,
да се пълня
с нови илюзии (без мечти).
Счупени мачти
обездвижиха ветрохода ми.
Вятърът плющи.
Плюшена мечка
ближе
кожата ми...
Оставям се -
да бъда галена
от нежни вихри.
После се крия
на завет,
закриляна -
все по-безпомощна,
все по-зависима...
Стихиите
стихнаха,
останаха
далеч...

И чакам - да захвърля старата кожа;
да запарят ръцете ми,
да изгорят в пустото,
в пустошта,
в пустинята...
Да засветя.

СЕМЕНА

*Семената на
тополите смесиха
дъха ни с лъчи...*

*Сред дъждовните капки,
прегърнати - аз и ти.*

УСЕЩАНЕТО ДА СИ САМУРАЙ

Остана само
усещането
да си самурай -
да служиш,
да защитаваш,
да бъдеш меч -
до смърт, за чест...
Да пазиш
каузата,
която беше твоя.

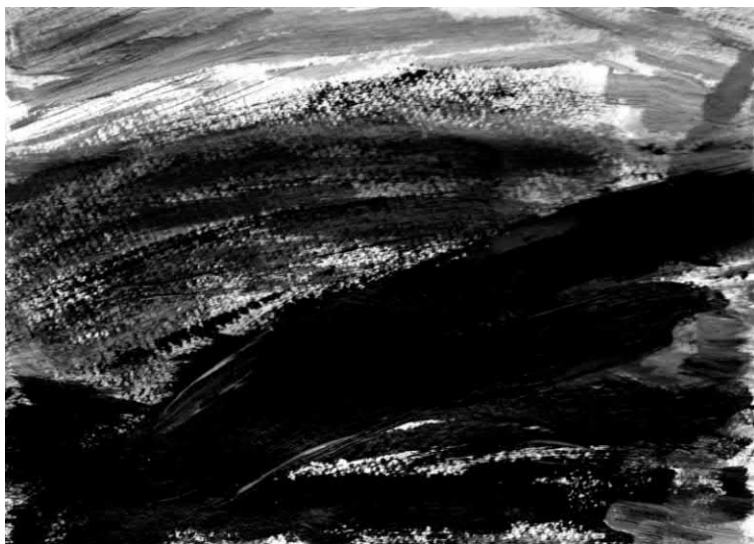
А днес?
Чия е каузата,
на която служи?

Изгуби се -
във кръгозора,
който трябва да е твой...

Днес -
чужди хоризонти
влизат във очите ми
и мамят уморения ми ум
към плитчини,
крушения,
разрухи...
Ден-край.
И само усещането -
да си самурай,
ме прави още жива..

ПОЛЪХ И ДЪЖД

*Звън... птича песен
в летния ден. Полъх на
мечти и полет...*

Стиховете падат като дъжд.
Душите жадни ги ловят,
на локви стават.
Душите ли?
Душите - като кръстопът
без пътища
и без пощада.

НЕБЕТО Е ЗЕЛЕНО

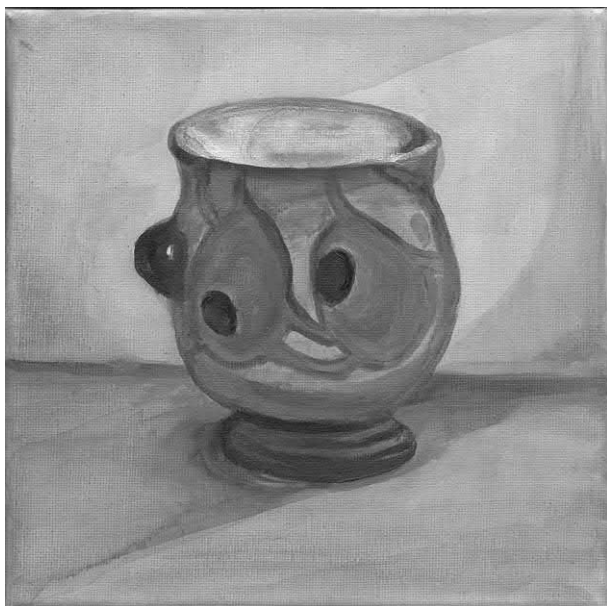
Сънувам, че летя.
Високо и злачно.
Сенките на звездите
тичат край мен -
докосват ме -
като дъжд,
като мъгла.

Може би
не сънувам. Летя.
Докосват ме
облаци
и птици.
Небето е под мен.
Греша,
това са твоите
зеници.
Времето ме
задави, хълцам,
преглъщам миговете
на годините.
Падам -
в утробата на тревата
и боли - зелено.
Небето е зелено.

Не сънувам. Не летя.
Това са твоите очи -
в зелено плачат.

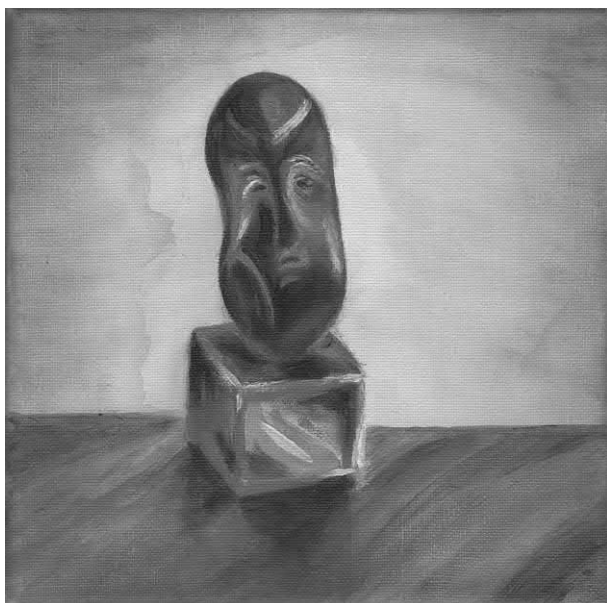
РОЖДЕН ДЕН

*Утрото хвърля
лъчите си в спукана
ваза. Рожден ден.*

МИНИАТЮРА

*Миниатюра.
Миг. Състояние на
равновесие.*

ОПРЕДМЕТЕН СВЯТ

*Опредметен свят.
Без дух, без святост. Душа
във ада, пепел.*

ДАЛИ ДА КАЖА...

*Мислите не са ми отеснели
и не висят по мен - като парцал на чуцело...*

Дали да кажа, че съм стара?
Сияе кожата ми, чиста и без бръчки.
Присмивам се на огледалото,
защото силуетът ми е същият.
Обичам още същите вихрушки,
в които мислите се разпиляват.
И още търся брод към бъдното,
душата ми е същата - мечтае.
Дали да кажа, че съм стара?
За същото мечтая - да съм друга,
за друго да мечтая - все за още:
за още пътища, звезди, пролуки,
за слънчеви зари, за висини, за ново.
Дали да кажа, че съм стара?
Очите ми все в Утре гледат.
И търсят ралото, с което
умът ми ще разравя нови бездни.
Без дъх останях, но не искам
да кажа, че съм стара, че не мога
да тичам по границата на простора...
Не ми се ще да кажа, че съм стара,
но времето ме тъпче и не спира
с горещите си нокти да раздира
безбрежното на същността ми.

ЛЕТНИ ДЕЛНИЦИ

Като земноводно
усещам с кожата си
сладостта на влагата...

Нощ...
Още
с вкуса на неделя...
Още
свободна,
още
със воля -
за полет...
Да се рея,
да се слея
с росата,
с аромата
на дъжд и трева...
Отрова
капе
от всяка секунда,
която приближава
делника...
Влива се
в кръвоносната ми
система,
разяжда ме,
взривява ме,
разпилявам се...
Хвърчат
очите ми -
зениците
им се стичат
по стената...

Стенат -
като реки,
водопади,
пороища...

Пороища
изгризват
улицы и къщи...
Сриват
стени.
Стенат
хората,
измръзнали
през лятото,
впиват
пръсти
в подгизнали
одеяла,
в липсваща
покъщнина,
в липсващото
бъдеще...

Бели птици се
лутат под балконите -
падащи крила.
Пак дъжд мокри
лицата им.
Потънаха
в тинята на гората...
Или се скриха
зад стряхата
на съседния блок?

Роса над тревата,
мараня.
Мре
денят,
вдянат
в мрежата
на слънчевия жар...
Пожар...

Пожарища,
стърчат стърнища,
дращят хоризонта
с почернели пръсти...
Тлее денят
над пусти полета,
тлее небето -
над изгорелите делници...

ЦВЕТОВЕТЕ НА АВГУСТ

*Цветовете на
август - сух дъх и порой...
Зной под липите.*

ИСКРИ НАД КРЕМЪК

*Звездите падат -
листа в тревата. Искри
над кремък... Мъка...*

СЕМЕ БЕЗ КРИЛЕ

Денят днес схлупи хоризонта си.
Не ме вълнува, че облаците падат
и тъпча капките им по паважа.

Роса пълзи във въздуха,
потича по стените...
Ръбовете на тревите
са стоманени -
превърнаха се в остриета,
забиват се в очите,
раздират ни лицата.
Капе... Дъжд...

Мислите ми отесняха,
издува ги главата ми - като търбух;
копчетата му се разхвърчаха.
Издува се главата ми - като балон
със хелий...
Ще стихнат мислите ми,
глухо,
ще ги погълне тишината.

Стихът е кук. Главата ми-балон
се люшка някъде във стратосферата.
Защото пак избягах... там, отвън,
където хоризонтът е Вселената.

Не ме вълнува слънчевият залез,
прозирната мъгла, която го повива,
усмивката на Мона Лиза
и липсата на оптимизъм.

Денят днес срива хоризонта ми.

Останах само
семе -
без обвивка.
Вятърът не ще
ме
носи над
нивята,
птиците не ще
закусват с мен...
И нищичко не ще
поникне -
от семе,
без криле.

ТЪГАТА

На Диана

Тъгата лепне по клепачите,
клепалата се блъскат някъде -
като крила на мъртва птица.
Кънти тъгата - под дърветата.
Листата падат по пътеките,
постилат в жълто синевата.
А слънцето гори през клоните...

Не, не през клоните...
Клепачите ти пърхат
и през миглите
лъчите влизат
във очите ти -
насечени,
отсечени лъчи.

Клепачите ти пърхат
и през миглите,
като през счупени ръце,
пак гледаш синевата,
пожълтялата,
от падащи листа.

Тъгата лепне по клепачите,
клепалата се блъскат някъде -
като крила на стар прозорец.
Кънти тъгата - под гредите.
Рухна къщата. И прах
покрива руините.

15.09.2014

НЕ ИСКАМ

Не искам облаци и синева,
и пътища, и безпределно...
Не искам висината - да летя...
Не искам пропастта - да я прегръщам.
Не искам все да чакам Утрото,
не искам - и без Утре мога.

Не искам Слънце и Луна -
звездите са съвсем
достатъчни,
когато мога да чета
в очите ти
светлинни блясъци...

Днес искам само тишина -
от шумните безсмислици,
безпътици...
Без блян, обляна синева...
Без блян и сини облаци...

Облени в облачни води,
затлачени, реките плачат...
Реките - земните очи -
палачи...

Освобождение -
от думи и стремежи,
от мисли и копнежи,
от тежко битие,
от болки,
страхове,
от отчаяние
и от победи...

Днес чакам
само онова,
което ще се случи -
без искане,
без мисъл,
без надежди...

И тялото ми най-после ще олекне
от цялата вкопана в клетките Вселена,
тежаща с плътността на изродено вещество.
И тялото ми най-после ще празнува,
освободено от всичките умиращи звезди -
пулсиращи - във всяка клетка - по една,
потъваща във черен колапс...

А някъде - квазизвезда - взривява се, отново...

ЕЛА! -2

Ела и ме вземи...
Днес грее слънце.
Обесена съм -
в слънчеви лъчи.
Ела и ме вземи!
Въжето все души,
дори когато е от слънце.
Днес няма нищо
в нашите души...
Ела и ме вземи -
днес имам само теб,
отдавна се изгубих,
но някак, днес,
увиснала на слънчеви лъчи,
разбрах, че нямам друго.
Ела и ме вземи,
днес нямам тяло -
на слънце станах,
на слънчев вятър...
Днес тичам към безкрая -
в душата ми е твърде тясно.
Ела и ме вземи -
страхувам се от празните пространства.
Ела и ме вземи -
страхувам се от свободата...

ТАРАЛЕЖОВИ БОДЛИ

Таралежови бодли.
Всяко докосване боли.
Всяка дума е камък,
всяка мисъл е стон.
Впримчен живот.
Настръхнали същности.
Разсъблечени души.
Примките на годините
белят слой след слой
от личностите ни.
Ставаме все по-голи -
като новородени.
Все по-зли...
Днес падат задръжките
на възпитанието,
на образованието,
на морала -
които са ни втълпили,
които сами сме изградили...
Рухва сградата
на човечността
и остава -
зееща уста...
И душа - таралеж.
Зъбите хапят -
от глад
и от скреж.
Бодлите бодат -
последен страж
на барикадата
пред времето.
Зад нея вече нищо няма.

СИВОТО

Сивото,
което крие
всички цветове.
Пустота,
в която зреят
нови светове...

ВТОРА ЧАСТ

Всички клонки изтръгнах.

Всички песъчинки стрих.

Падане или полет?

Разбиване или стих?

Недей ми казва,
че е късно за всичко:
да напиша стих,
да търся детелина четирилистна
и извора, от който пих,
когато бях на двадесет години...
Не ме придумвай,
че покоят е живот.
Покой не искам -
мъртвите почиват.

Надежда Ал. Цанева

ПРЕДИСЛОВИЕ

*Светът се срива.
Руини газим. Не, не -
руините са върху
нас... На среща пак
отиваме с мечтите,
без мечове сме... Бити.*

Не съм забравила мечтите.
Не съм забравила, че някога поисках да остана тук, в
моята страна, за да я променя. Променях.
Болка и гняв, и усилие, и безсилие. А после - само
устойчивост... само усещане,
че служиш на изгубената кауза
на демокрацията и почтеността...
Клише? Може би... Усещане за чистота...
Усещането да си самурай... Отмина.
Днес умря последната почтеност.
Оставам тук, в моята страна, която вече не е моя.
Все по-дълбоко влизам в пещерата на ума си.
Все по-навътре, все по-далече в себе си.
Устойчивост? Усещане, че служиш на нещо???

Не, въртопът ври. Водовъртежът на политическата
катастрофа ни влече в клоаката на нещо, от което
мислех, че винаги сме се измъкнали, но не...
Тоталитарната държава ни поглъща...

Оставам тук, в моята страна - да плувам срещу
потопа... Защото мога - да плувам... И може би - да ловя
удавници...

05.10.2014

Светът е цирк... и
ние сме актьорите -
и клоуни, и зверове...
Дресьорите размахват
кожи и кожите се късат
от нашите гърбове...
Зрителите ръкопляскаат -
плесници лепнат по лицата ни.
Пестници свиваме
и се оглеждаме -
огради и стени
притискат ни
отвсякъде
и стискат
оголелите ни вратове.
Не са стени, огледала -
във тях се блъскаме -
и клоуни, и зрители,
и зверове -
развяваме
разкъсаните си тела -
от тях не стават знамена,
а само мачти
с дрипави платна.
И зрители и клоуни сме -
в цирка,
който построихме
от костите на идващите дни.

27.10.2014

Болезтта се стовари в мътния уют на дните ни
изневиделица - като природно бедствие, като стихия.

Разрушителна, опустошаваща. Премина през мама, изтръгна я от подреденото ѝ битие. Отнесени бяхме от живота си и ние.

*Животът тече -
болка и гняв,
някъде вън, далече.
Нищо няма в нас,
изтрети сме вече.*

29.10.2014

Животът... грозна гротеска, в която вече не исках да живея, изведнъж се стопи - утринна мъгла над тъмен дол, върху който слънце не грее...

Бях - някъде другаде, някъде-никъде - в бъдещето, или в миналото, или в онова изкривено пространство, което не е от тази Вселена.

Исках - пак да ходя по ръба ѝ, пак да търся пътеките си по неуловимите ѝ брегове, да бера плодовете ѝ, да ги нося - дар за тази, която избяга далече. Къде?

Опитвах се да си върна усещането, представата за трите измерения на Времето, в което настоящето не е точка, а права, перпендикулярна на равнината минало-бъдеще, в която нулата е началото на имагинерната Вселена. В тази Вселена бродя, в нея търся изцерение...

Изгубих интелекта си, изгубих усещането си за цвят, за цялост, за памет, за пламък, за пожар...

Ще мога ли пак да бъда жива?

16.06.2015

Умората от нощите без сън и сънища - отмива ме.
Изгубените часове на дните, изгълзели без следа в

съзнанието, но издълбали кладенци от изтощение във всяка кост, във всяко мускулно влакно, във всяка клетка... Измиха ме от настоящето. Натрупаните седмици, и месеци... Година... Изритаха ме от живота...

Съществувам все по-далеч от „тук“ и „днес“.

Съществувам - вплетена в две ръце, очи, нозе... Дали са две? Разпадам се и се изграждам, ставам част от нечий друг живот, нейния...

Животът - понякога е хубав.

Животът - симбиоза...

Не битка, гняв и болка,

не отстъпление,

затваряне,

изгнание

и бягство в друго измерение...

Не. Просто - край

на личността.

Това също е кауза - да бъдеш мост, да бъдеш път, по който други ще вървят, ще се спасяват, ще се завръщат...

Не, не други - само един, ако иска, ако може...

Животът - понякога е пътуване с еднопосочен билет към ада.

Тогава усещам, че вече няма в какво да се хвана...

Всички клонки изтръгнах.

Всички песъчинки стрих.

Падане или полет?

Разбиване или стих?

20.11.2015

ТИШИНАТА Е СИВА, БЕЗ СМЯХ

Днес тишината е сива, без смях.
Като камък, като мед, като лава.
Днес тишината измива деня -
зимно-каменна, зимноядна...
Днес... крачим върху леда, сиви, без страх -
търпчем замръзнали локви,
замръзнали клони избождат очите ни.
Белеят в сумрака коли и листа,
настръхнали бели корони.
Далеч от леса - дърветата стенат,
корите им светят, като звездно небе
и палят огньове - отблясък от улични лампи.
Капчуците капят под стрехите,
висят над главите ни - дамоклеви мечове.
Главите си, сивите, под тях сме поднесли.
Главите, понесли поредните скечове,
с които живеем в ням унес унесени,
доволни и песенни,
доволни, обесени
от чувство за хумор,
с което вибрираме
по-тъжно, по-есеннозимно,
по-хлъзгаво, жалко, заминало...
Умираме... бавно и сиво,
замръзваме,
завързали
стари лица и усмивки,
щастливи умираме -
щастливци, без време
и някъде тръпнем -
от омерзение,
и някъде
дреме

горчилка,
мътилка...
Вървим през града, замръзнал и мръсен.
Прегазваме локви, покрити със скреж.
Краката се плъзгат в снега и залепват...
Не падаме.
Тишината е сива, без блян, без кипеж.
И влачим крака към живот-изкупление.
Умираме песенни, весели, с хумор -
защото ни казват, че сме обречени;
с усмивка ни казват, че сме ненужни...
И вярваме, вярваме -
как лесно се вярва на смях -
че сме чужди,
безлични,
безделници,
некадърници,
непотребници.
боклуци,
търбуси, пълни с отпадъци,
поколение без мечти,
тълпа без надежди,
без блясъци.
Щастливи, ухилени, с празни очи,
с пълни гърла над участта си се смеем.
И мечът дамоклев не пада над нас,
не отсича главите ни.
Отдавна ги няма главите.
Днес тишината е сива,
студът я попива.
Днес минавачите
крачат
под клепачите
на дърветата,
под перчемите

на стрехите;
настръхнали
влачим плътта си;
краката ни мачкат леда...
Капчуците падат
върху телата ни -
безболезнено,
безполезно -
главите отдавна ги няма -
да ни обезглавят.
Днес тишината е сива,
студът я попива.
Днес мравуняци
път си намират
сред замръзнал асфалт...

АФАЗИЯ

На Надежда, с надежда

Главата ми звъни от думи,
а ти - погълнато мълчание.
Къде е мостът,
по който ще те стигна,
по който ти ще минеш,
за да се върнеш?
Изгнил ли е?
Потънал е в мъгла?
Кога ли ще се скъса...
Мълчание...
не, безсловесност.
Разпуснати коси -
въжета скъсани,
скъсени разстояния
към бездната,
която ни дели
от безсетивните...
Афазия...
Къде е дъното,
в което
ще потъваме,
все по-дълбоко ще се губим...
Ще плуваме
върху тави -
обесени от пяна...
Вълните се разбиват
в бреговете ми...
Къде остана, мамо???
Къде съм аз?
Аз - мостът, по който
ще тръгнеш,

ще се върнеш...
Тъмно е -
в очите ти,
понякога е
стъклено,
понякога -
сълзи.
Понякога със глас се смееш,
понякога със дни немееш.
Знам, няма си,
не чакам думи.
Чакам - да срещнем
погледите си.
Да трепнеш
с мигли,
да ме погледнеш...
Дори да стенеш -
понякога и този звук
е знак,
че съществуваш,
че си тук...
че чуваш думите,
които звънят в главата ми...

Днес -
чувам глас,
и стон,
и смях...
Усещам докосването на ръката ти,
когато погледът го няма.
Завърна ли се?
Днес дясното око е мокро,
с лявата ръка ме галиш.
Усмихна се и кимна,
когато ти прочетох
твоя стих,

дори посегна
да хванеш вестника с ръка.
Ръката се размина със хартията -
еднакво неодушевени са
и пълни с дух, без сетива...
Но думите те стигнаха,
бушуваха в главата ти,
окоето ти блести - не стъклено, а влажно.
Ръката ти е топла и топли моята ръка...
Завръщаш ли се, мамо?
По моста,
който изгради отдавна...
Вървиш по мене, зная,
ще те издържа...

ТОЗИ ДЕН

Зимен ден...
Минава -
като търкулнат камък,
като сняг,
като синьо огледало,
като пламък.
Този ден -
минава тих,
като мъгла,
гладен
все остава.
Твоят ден -
потъва
в тишина.
Безпамятно мълчание
обви
живота -
без глава остана,
без очи,
без устни...
Звездните лъчи
все гаят,
огньовете
палят -
пътница
без път
ме водят.
В този ден?
Няма накъде.
Всички пътища
протягат
съсухрени ръце.

Лице
днес нямам...
Само твоето
лице.
Днес гледам с твоите очи
очите ти
и в тях се давя.
Спасение ли диря?
Изкупление?
Днес търся
мойта диря
в твоите следи.
Докосване...
И дланите ми
търсеха опора
в умората
на твойто изтощение.
Преглъщане -
като прегръдка.
Продължавам,
препъване...
Прегръщах
коленете ти.

ЗАД ПРОЗОРЕЦА

Пролетта кацна -
на перваза,
зад прозореца.
Пърха с крила,
на птица прилича...
Пърхам с клепачи,
гледам нощта -
отлита с дъжда...
Птица цвърчи някъде там,
зад прозореца.
Утро е, здрач,
чувам я -
там,
зад стъклото е -
чупи сухия клон
и отлита -
някъде горе,
високо...

Свисти вятър в перата й,
светло е, ново е, пролет.
Зелени дървета цъфтят
в бяло и розово. Полет.
Там, зад прозореца, цвят -
мирише на мокро. Свят.
Там, зад прозореца,
тревите пеят от щастие -
слънце ги гали,
разпуска косите им,
волни са, пъстри са,
там, зад прозореца...
Болни сме... .
Времето спира...

ПРЕГЛЪЩАМ НОЩТА

Дъжд заваля - целувката на облаците.
Дъжд трака, драци щорите.
Тихо и топло, лятото ме прегръща.
Преглъщам нощта
и искам - ваканция след утре;
просто - тишина.
И празно, и мечта.
Да газя боса във росата,
да тичам с тичинките във цветята
и да събудя самодивата,
заспала в ланшната трева.
Да направя от копривата
венец за нея и света...
Да избягам -
пръстите на вятъра да ме държат високо,
да лягам -
в листата, отбрулени от летния порой...
Да чистя синевата със очите си...
С очите ли?
Очите чакат
звезди да падат
и блестят
под небосвода
на градските канали.

НЕДЕЛЯ

Неделя...
Крепост,
пост
и бягство;
капсула
със тишина,
шина
за счупена
душа
и самоличност...
Отдалеченост,
безвремие
без личност...
Затворени очи -
без памет и лъчи...
Зареян остров,
остър връх,
от който светът се
вижда отдалече -
вече
чезнещ и чужд.

Неделя...
Крепост.
Вплетени сме,
двете -
очи и пръсти и ръце...
Целебни мигове,
сърце,
което чупи капаните на телата...
Слети сме.
И пак сме същите.
Слепи.

Слепени.
Неделя.
Крепост.
Крепи
се още във оня свят,
от който бягам.
Посягам
към лицето ти...
Кожата ни
се влива,
попива миговете
на битието.

Животът се раздвои,
тече по различни пътеки;
тъче различни съдби.
Бих ги изтръгнала -
и двете...
Вплетени сме,
двете.
И всички дни са Неделя...

ВЪВ АДА

Във ада правя своя рай.
Какво ми трябва?
Само твоео присъствие...
Ръцете ти, които стискат
моите ръце...
Ръцете ти...
Дори едната стига...
Очите ти, които гледат
в моите очи...
Очите ти...
Дори и да не гледат в мен ми стига...
Все по-дълбоко потъваме -
в Ада.
Все по-дълбоко падаме -
като в спасение.
Все по-дълбоко
в сърцевината на ума си бягам...
Ще стигна ли до теб,
ще тръгнеш ли по пътя,
който издълбах за теб?
Очите ти проблясват
като фарове във буря...
и изгасват, погълнати
във мътните въртопи,
като фъртуни бягат -
в облаци и дъжд,
пропадат...
Очите ти - зениците им са различни...
Едната - свети - като песен,
другата - попива светлината - есен...
Изяжда всички цветове.
Дали с тях виждаш различно
моите лица?

Едното, с което се усмихвам
и ти казвам, че сме в Рая,
защото се обичаме,
държим ръцете си
и заедно посрещаме
това, което не искам
да изричам.
И другото... с което все по-дълбоко
потъвам във Геената,
все по-далече
бягам от теб,
от мен
и от Вселената...

Днес пак сънувам със очите ти,
потъвам във косите ти -
обесена във тях оставам.
Обсебват ме ръцете ти -
не искам да се бавя.
Забиваш нокти във плътта ми,
усещам биенето на сърцето ти
и дишането ти -
като земетресение...
И падам като дъжд,
стопявам се в земята.
Днес - будя семената.
Идвам като дъжд -
оплождам синевата...

ОКТОПОДИ

Картини, картини, картини...
в ума, в очите,
по стените...
Стена...
Уродливи сенки протягат
ръце от платната,
дращят ретината,
влизат в зениците,
рушат рутината
на дните...
Пращат болните си послания
в уморените ни глави.
Пращят черепите,
скрили мозъците си -
на топло, на тъмно, на сигурно...
Главоноги създания станахме,
хукнали назад,
по спиралата на битието.
Умираме в морето
на съзиданието.
Ето, постиламе го със телата си.
Сити...
Умората попи
в тинестия нанос.
Умората изтри
души, съзнания и цялост.
Нахалос
еволюцията ни създаде.
Защо ни даде
скелет и гръбнак,
щом пак
оставаме по същност
мекотели?

Защо ни даде разум във глава,
щом пак
не можем да надскочим
безформеното тяло и слузта...
Останахме пак същите - уста,
приспособена към околността...
Защо ни е интелигентност -
това го могат всички оцелели...
Оцеляваме.
Успяваме.
Днес пак не правим разлика
между добро и зло -
така по-лесно постигаме целта си...
Дали??? Дали сме цели?
Безцелно пропиляваме живота си...
Безцелно падаме - надолу,
все по-надолу
и навътре,
все по-дълбоко спим.
Вървим
по кръгозора си -
все по-стеснен е,
стесняваме го още -
стиснат във юмруци го държим.
И с простодушен поглед
душим простора, без души...
По-просто се живее, без глави.
Разпръснати са сетивата ни в телата,
изострени и хищни;
оцеляваме.
По-лесно блещим
в опиянение очи,
разцъфва кожата ни от възторг,
размахваме изящни пипала
в прегръдката на октоподни структури.

Най-после всичко е на място...
Октоподи сме -

*клас главоноги,
най-сложно устроените мекотели -
силно развита нервна система,
перфектни сетивни органи -
очи и обоняние,
изключителен интелект
и способност за оцеляване...*

...От Камбрия до Днес...

БЕШЕ НОЩ И ДУШИТЕ НИ СВЕТЕХА

Беше нощ
и душите ни светеха -
разпилени от вятър светулки?
Искри над пожар?

Днес -
души вече нямаме
и не виждаме
тъмното.

Прах от души -
това ли остана?
Стърницата нямат
нужда от пламъци.

Днес -
крачим щастливи,
вием високо,
пием праха на живота...
Нахлузваме си хомота
на участта -
да бъдем асфалта
по магистралата
на Вожда.

Днес...
Избледнява денят,
става позрачен,
призрачно крачим.
Затварям очи.

И...
Изчезвам?
Не се гневя
и не виня
и не отричам...
Не се увличам
по мечти -

за бъдеще,
за синьо,
за свободно.
Дори не стъпвам в стъпките на спомените
за преди -
когато имахме желание -
да бъдем други,
да бъдем хора.
Душата ми е боса и мълчи,
и не оставя ходилата си по пясъка
към Утре.
Днес...
с мислите си да се облека не мога -
разбягват се -
като взривените неврони на мозък...
Или като цвета на глухарче през май.

12.09.2015

ЖЪЛТО И СТРАХ

*Луната се е
впила в разперените
нокти на дърво.*

*А то - като смок
е усукало стъбло...
Все смуче сок от пръстта.*

*Паднали листа -
като лица се взират
в Луната. Жълто и страх.*

ОХЛЮВ

Обелена същност,
хлъзгава,
охлюв -
оставям следа
по пръстта.
Стискам пръсти -
ръка-чук..
Усещам пространството
като барабанен звук,
като буря на вълнолом,
като тътен на лава -
кънти в плътта -
като второ сърце...
Пространството
Остарява...

НЕ СЪМ МОСТ

Вече не съм мост -
вагонетка съм - от
vlakчето
на
ужасите.
Нося те -
в себе си.
Ще полетим ли?
Ще се разбием ли?
Аз нямам криле -
трябват ни твоите.
Вървиш по мен,
вървиш до мен.
Вървим
година вече -
по бръснача на Окам.
Отдавна трябваше
да паднем -
не
сме.
Боде...
Под
ходилата -
кръв капе,
следи
оставя...
Ще се намерим ли -
по тях?

ВИХЪРЪТ

Вихърът
вие навън,
хърка в листата,
пали стъклата,
щорите
тракат.
Отиде си
последният
есенен
ден.
Земята бяга
към далечния полюс
на орбитата си -
Слънцето
се стопява...

ПИРШЕСТВОТО НА ЦВЕТАТА

*Пиршеството на
цветята свърши - сънни
падат листи и треви...*

*Вехнат стръкчета -
уморени ще сплетем
венци от главите им.*

*Сънни падат... И
изгарят цветовете
в есенните дни.*

ТИ

Ти ме гледаш през масата,
помежду ни - лекарствата.
Ти си там, срещу мен -
като стълб, като ден,
като есен -
пълен
с всичко, което ми трябва.
Ти си сам, срещу мен...
И те нямам.
Бягам
в очите ти.
Стъпвам
в тях - като върху палуба.
Ти потъваш
в математиката:
последното останало убежище -
подредено и предсказуемо,
далеч от тържището
на живота.
Слънцето се отразява
в стъклото на масата.
Затваряш очи, губя те -
в света на числата и техните отношения;
разтваряш се -
в ен-мерното пространство
на геометрични фигури и уравнения.
Слънцето те ослепява.
Не, отдавна си сляп за света.
Всичко важно е тук, между нас,
на масата.
И в съседната
стая,
където животът изтича

от тая,
която някога те омагьоса,
когато боса
е тичала в дъжда
и е пила вода
от олуците...
Улиците
са били реки,
а косите ѝ
са плющяли върху лицето ти -
като вълни върху канари.
Днес тя тича
по границата на битието си
и няма кой
да крепи равновесието ѝ:
само нейната воля
и нашата обич.

Тя обича,
но любяща не е.
Тя е пещ,
тя е скреж,
тя е ручей,
порой
и лавина...
Не се чудя,
че нея избра -
за моя майка
и твой
жребий.
Някога,
тя написа,
че не иска покой...
И не пожела да умира.

ЗОВ

Днес:

Иска да изчегърта
тялото си от пространството,
което заема.

Иска да върне заема
на природата.

Иска да изчегърта
мозъка си от стените на черепа,
иска - чиста кост,
без следи от слуз
и пълзене.

Иска да изчегърта
личността си от Днес,
иска да изчезне
между измеренията,
без изменения,
без кървене...
Иска...

Зов за спасение???

Тихо е.

Глухо е.

Няма е.

Няма кой да зове.

ГОДИНА

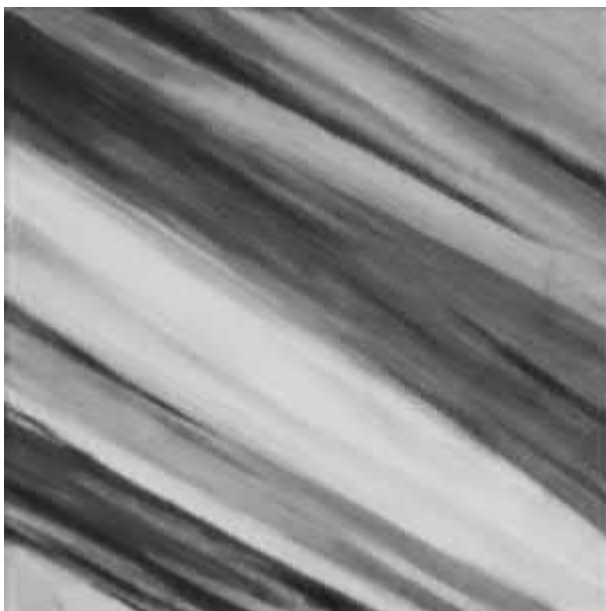
Мина
година.
Връщам ти
тялото -
силно и здраво е,
симетрично.
Къде е душата ти,
мамо?
Къде скиташ,
скитнице?
Къде е сърцето ти?
Къде са очите ти?
Зениците ти -
пак са еднакви;
ирисите - кръгли,
широко отворени,
любопитни.
Къде гледаш,
мамо?
Какво виждаш?
Прекрасна си,
изящна си.
Ръцете ти -
нежни и силни,
топли и гладки;
еднакви.
Движат се.
Нозете ти -
истински
стъпили на земята,
впили се,
слели се
с пода...

Движиш се.
Главата си
вдигна високо...
Очите ти...
Къде бягаш, мамо?
Къде е душата ти,
къде я изгуби...
Къде те изгубих?
Все по-малко остава
от теб -
все по-малко
улавям със сетивата...
Къде е душата ми?
Къде я изгубих?
Къде се изгубих?
Все по-малко остава
от мен -
все по-малко -
изчезвам в стената...
Събирам трохите
от дните ни -
не могат да напълнят
и шепа,
не могат да нахранят
врабче...
Шепна думите,
които ще те събудят...
Чакам утрото,
не новия ден -
денят
ще е същият.
Ято в небето...

ЯТО В НЕБЕТО

Ето - есен е, есен е...
Не. Само птичи криле...
Крил... блести върху вълните -
и те, като разпиляна
пяна се стопяват в брега...
Гарвани, вместо чайки грачат...
Чаткат с клюнове и чакат -
тихо морето да изхвърли скъпоценност...
Носталгия в нощта се впива.
Ваяния от звездопади
пъдят сивината в здрача на ума ми.
Мир търся в умореното си тяло.
Лодка сред безкрая...
Раят падна с трясък.
Съкровищата на духа са разпилени.
Пили се впиват в тишината,
тъкат отровни нишки.
Кипи Вселената - оплетена,
надеждата виси - разкъсана...
Напред се вирам - бродя, търся изход...
Ходя - върху прекършените ти ръце...
Цената на познанието, на живота -
тази тегоба ли тежи над теб, това ли искаш,
мамо?
Можеш ли да пребродиш Вселената?
Тази, в която спят умовете ни?
Нищо... Гледам очите ти -
тихо е... Тихи са, умни са, бистри са -
само лъчи -
чисти слънца - гледаш ме, галиш ме, мамиш
ме...
Шемет... Толкова далеч ли отиде,
та не си струва завръщането?

Ето, идва денят,
ялото отнесе
есента,
тази година отмина...
Надежда?
ДА???

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВА ЧАСТ

Предисловие, Бурята сплита ръце	7
Тишината попива в плътта	16
Пустиня	18
Дни без надежда	22
Мъгла зад потните стъкла	23
Задавих се	26
Слънца под клепачите	28
Ирисите ти	29
Мислите умират, преди да се родят	30
Взривява ме конфликтът на деня	33
Първомартенско	34
Ела!	38
Ще захвърлим ли старите кожи?	40
Семена	42
Усещането да си самурай	43
Полъх и дъжд	44
Небето е зелено	45
Рожден ден	46
Миниатюра	47
Опредметен свят	48
Дали да кажа	49
Летни делници	50
Цветовете на август	53
Искри над кремък	54
Семе без криле	55
Тъгата	57
Не искам	58
Ела! -2	60
Таралежови бодли	61
Сивото	62

ВТОРА ЧАСТ

Предисловие	65
Тишината е сива, без смях	69
Афазия	72
Този ден	75
Зад прозореца	77
Преглъщам нощта	78
Неделя	79
Във Ада	81
Октоподи	83
Беше нощ и душите ни светеха	86
Охлюв	88
Жълто и страх	89
Не съм мост	91
Вихърът	92
Пиршеството на цветята	93
Ти	94
Зов	96
Година	97
Ято в небето	99

ИЗДАДЕНИ КНИГИ НА ГАБРИЕЛА ЦАНЕВА

1. „Миналото в мен“, документална повест, (изд. „Сеяч“, В.Търното, 1994 г., е-изд. „Литернет“, Варна, 2010 г.);
2. „Догонвам бягация ден“, стихосбирка, (изд. „Елги“, Русе, 1998 г.);
3. „Треви под снега“, роман, (изд. „Весела Люцканова“, София, 2000 г.);
4. „Реши се и ще си свободен“, сборник с есета и стихове, (изд. „Весела Люцканова“, София, 2001 г.);
5. „Шофьори“, новела, (е-изд. „Литернет“, Варна, 2008 г.);
6. „Заскрежени птици“, стихосбирка, (изд. „Буквите“, София, 2008 г., изд. „Изток-Запад“, София, 2011 г.);
7. „Светлата пътека към звездите“, стихосбирка, (изд. „Буквите“, София, 2010 г.);
8. „Врабче върху антената“, стихосбирка, (е-изд. „е-Книги“, София, 2010 г.);
9. „Искам себе си“, хайбун, (изд. „Изток-Запад“, София, 2011 г.);
10. „Състояния“, хайга, (изд. „Изток-Запад“, София, 2013 г.).

Габриела Цанева

БУРЯТА СПЛИТА РЪЦЕ

Българска, първо издание

Редактори

Първа част

НАДЕЖДА АЛЕКСАНДРОВА

Втора част

КИРИЛ НАЗЪРОВ

Рецензент

АНДРЕЙ АНДРЕЕВ

Издателство

„ЗАХАРИЙ СТОЯНОВ”

www.zstoyanov.com

e-mail: office@zstoyanov.com

Формат 32x84x108

Печатни коли 6,5 п.к.

Печат

„МИГ ПРИНТ”-ЕООД